

JAKUB BOUDA

Rozbitej

© Jakub Bouda, 2020
Typography © Beky
Obálka: Já Sám II
Korektura: Martina Krešne

Slovo autora

Některé psychologické publikace (a že jich na světě je) tvrdí, že povaha je každému částečně předurčena. Já si dovolím tvrdit, že chování jednotlivce ovlivňují především druzí. Takže je to všechno vaše vina. Na druhou stranu, mně je to jedno... Já tady neumírám, že?

Poděkování:

Bratřím Honzákovým za jejich práci s psychicky narušenými jedinci, kterou popsali ve svých publikacích.

Štefanovi Macků za kontrolu děje a zhodnocení, jestli to všechno pěkně maže.

Bezejmenným (na jejich vlastní přání) legionářům, jež poskytli odpovědi na mé otázky. Doufejme, že nenadejde den, kdy se budou ptát oni.

Všem psychopatům, které jsem měl za svůj život možnost potkat v práci, ve škole, na fotbale, šipkách a v armádě. Jste inspirující koření života. Za předpokladu, že o tom mohu i přes vzájemné setkání vyprávět.

Část první, poměrně krátká a pro mě vcelku
nepodstatná.

Rodina

Neslyšel jsem ten hlas roky. Hodně dlouhý roky. Nebyl pro to důvod. Ale poznal bych ho kdykoli a kdekoli na světě. Přesto jsem se nenechal zaskočit a stejně, jako kdybychom spolu kecali naposled včera, jsem po zaznění svýho ména, řek klidně: „Ano, mamí?“

Pochopili ste to správně. Moc se nestýkáme. Jsem černo černá ovce rodiny. Asfaltová skvrna na rodinnym erbu. Kaňka. Ten, před kterym se přechází na druhou stranu ulice, ten, o němž se nemluví. A proč? Protože už se toho o mně namluvalo dost. A teď, z ničeho nic, volá máma. Takže je něco špatně. Hodně špatně. Protože já jsem ten poslední člověk, kterýho by si někdo z naší rodiny volal na pomoc. A přesto se to děje. A já vím, že nemůžu vodmítnout, protože je to máma. Do hajzlu!

Dala mi život a starala se vo mě, dokud jsem vo to stál a vona mohla. A co si budem nalhávat, byla to v celym mym zvláštnim dosavadnim životě asi jediná ženská, která mě skutečně milovala. I přes to všechno, co jsem v životě proved. Ne, že by se na mě nedokázala zlobit, to zase ne. Její vyčítavej pohled, když jsem jako vobvykle přestřelil, mě řezal do duše jako argonovej autogen. Každá slza na její tváři pro mě byla jako kyselina, rozežírající mě samotnýho zevnitř. Nejsem zrovna klubíčko citů, ale i to nejsprostší hovado si všimne, když se jeho matka trápí. A ta moje měla proč. Ale nikdy na mě nevztáhla ruku. A to je proměnná, kterou ve výsledný rovnici rozhodně zohlednim.

Jenže jestli má moje vyprávění dávat nějakej smysl, měl bych začít vod začátku. A to bude trochu na dýl.

Na fotra si pamatuju moc dobře. Možná vás teď klame úsměv v mé tváři, ale ať se propadnu, jestli pro mě ten bastard udělal kdy něco dobrého. Nemam žádný noční můry, ale kdybych měl, určitě by se v nich vobjevovala jeho holá hlava s červenějma pupínkama, který vzniknou, když vám strojek vyrve vlas i s folikulou. A mastný, vztekem rudý uši, vodnatý voči alkoholika a vodulý rty, prskající kromě nechutnejch slin i Ottův, velmi poučný slovník nadávek.

Netuším, čím moh vokouzlit mou nádhernou matku, ale patrně to byla uniforma důstojníka lidové armády. Jinak si nedokážu představit, co by na tom pytli armádních hoven mohlo bejt zajímavýho. Podle běžnejch měřítek a fotek v rodinnym albu, to nebyl žádněj fešák ani za mlada. Fotky jen dokazovaly, že vo vlasy přišel až nošením brigadýrky.

Pracovitej taky moc nebyl. Když máte na krku čtvrtěj křížek a na ramenou stále jen tři hvězdy nadporučíka, jste buď nespolehlivej lempl nebo pracujete ve vozovym parku a hodnost je pro vás něco, co je důležitý pouze v tom smyslu, že se díky tomu můžete vrtat v tanku nebo houfnici. Fotr byl ale politruk, kterej až do revoluce vtloukal netečnejm základákum stranickou doktrínu. Po listopadu už jeho nadstandardní dovednosti nebyly zapotřebí, což jeho uměle honěný ego špatně neslo. A von s nim. V armádě sice zůstal, ale jeho přínos pro ní zůstával nulovej. A tak to doháněl chlastem.

Neměl mě rád. Teda jako von mě nemá rád v podstatě nikdo, ale to s tim nesouvisí. Vod fotra by člověk čekal

přece jen jakousi shovívavost. No, nestalo se. Poprvý jsem ho rozběsnil k nepřičetnosti, když jsem se narodil. Stačil jedinej pohled, aby věděl, že nejsem jeho. A averze byla na světě. Takže to vlastně ani muj fotr není. Jenže v rodnym listě je zapsanej, a tím to končí. Teda jako pro úřady. Pro mě to byl začátek dost netypickýho života.

Děti se pořizovat nechystám, ale kdybych je měl, určitě bych nebyl ten typ rodiče, co bude rozmazlenýmu spratkovi sedmdesátkrát vopakovat, aby nezlobil, když to dokáže spravit jedna dobře mířená facka. Však Germáni to jeden čas zkoušeli a jejich srdce s nápisem Alles für Kinder mam ještě před vočima. Ale všichni víte, co se z těch dětiček stalo. Potloukaj se po stanici ZOO. Tvrdá ruka musí bejt a podle mě to zdaleka nejlíp pochopil Makarenko. Ale musí to mít nějaký limity. Když si z vás táta udělá pomůcku pro zvládání stresu, je to taky špatně. No a to byl muj případ.

Sám si na to samozřejmě nepamatuju, ale první konflikt jsme spolu měli krátce po mym narození. Neznám moc detailů, jako proč jsem vlastně tolik brečel, ale to je jedno. Buď jsem měl hlad, nebo mě něco bolelo, možná jsem ječel jen tak. Kojenci to tak někdy prostě maj. Co vim ale naprosto přesně, je fakt, že mě fotr nejdřív vytrhnul z teplý mateřský náruče, aby matce ukázal, jak to dělá blbě. A když jsem k jeho překvapení nespolutracoval, hodil mě vztekle pod křeslo. Dneska bych k tomu výkonu asi utrousil něco jako „dobrá trefa“, protože z vyprávění vim, že to křeslo museli nakonec

zvednout, aby mi z pod tý třínohý trnože mohli vytáhnout palici, ale tenkrát mi prej moc do smíchu nebylo. Faktem je, že ani dneska bych asi nadšením zrovna neryčel, kdyby mi někdo nacpal lebku pod kovovou trnož. Ale fotrovi to stačilo, protože jsem šokem přestal řvát. Bohužel si z toho udělal precedens.

Kdybych byl dítě dneška, asi by mi říkali avatar. Tak sem byl celý dětství modrej. Ne všechno bylo dílo toho idiota, to zase ne. To bych mu křivdil. Rval jsem se i před barákem a pozdějc i ve škole. Nebylo důležitý, jestli budu bit já nebo ty druhý. Důležitý bylo nenechat si srát na hlavu. Jste tři? Fajn. Tak tady leží tyč. Náprah, beng, jupí. Tahle kůže není za lacino. A byl to kurevsky fungující recept na přežití, tomu věřte. Sráči se stáhli a tvrdáci mě radši považovali za vlastního. Ne tak fotr, kterej by měl. Teda alespoň to moh předstírat, že jo. Nemyslíte?

Poznámka? Vejprask. Špatná známka? Vejprask. Drzej pohled, vodmlouvání? Vejprask. A pár vejprasků bezdůvodně jako prevence. Když jsem se mu smál do ksichtu, přidal pár ran navíc. Nemělo cenu se bránit, ale zkoušel jsem to. Sem tam to přineslo ovoce, když jsem ho trefil do nějakýho bolestivýho místa. Třeba do brňavky nebo do vajec. Sice mě pak zmlátil tak, že jsem bublal krev, ale ten posměšnej škleb už mi z ksichtu nikdy nesundal. Hlavně po tý historce s kočkou.

Možná vám to bude připadat ujetý (mně teda jo), ale tenhle chlastem zdegenerovanej debil, kterej si krátil život vyprazdňováním flašek a nepřiměřenou fyzickou

výchovou druhorozeného syna, miloval kočky. Teda jednu určitě. Já měl teda vždycky za to, že kočky jsou pro starý ženský, který nenašly chlapa, a protože se bojí, že je nebude mít kdo pochovat, nechaj se radši po smrti sežrat tou havětí. Ale evidentně to má i svý výjimky. Takže muj zákonnej fotřík tu kočku hladil pod krkem i na zádech, až vrněla jako elektromotor, kupoval jí masový taštičky, a když se svalil k televizi, brával si jí na klín.

A pak se mu jednoho dne kočka záhadně ztratila. Samozřejmě, že ze dne na den to bylo jen pro něj. Pro mě to byla dlouhá fáze příprav, který zahrnovaly fotrovo šichty, jídelníček na víkend, kočičí zvyky a získání praxe ve stahování kůže. Když to chcete dovíet k dokonalosti, je třeba něco vobětovat, i kdyby to mělo trvat bůhví jak dlouho. A já jsem umanutej. Na to vemte jed.

Říkám kočka, protože jméno si nevybavuju. Ale to je věc nepodstatná. Co podstatný bylo, že se moh fotr úplně posrat. Baval jsem se jak v kině, zatímco von lítal venku jako debil a dokola furt hulákal čičí, čičí, jako kdyby to mělo něčemu pomoct. Já ho pozoroval z vokna a užíval si ten hřejivej pocit. Hodně hřejivej. Magmatickej. Spalující. Zadostiučinění. Pomsta. Trest. Život umí bejt tak nečekaně pestrej. Vid', tati?

Teda aby bylo jasno. Tu pouze sebe milující potvoru jsem zabil, to je fakt, ale jestli si myslíte, že jsem si u toho užíval nějakej zvrácenej pocit slasti, tak to zase ne. Nesvázal jsem jí drátem do kozelce, nezapálil, neutopil v jutovym pytli a špinavý řece, zkrátka nic z těch zvěstev,

který kočkám běžně dělají normální lidi, vo kterejch by nikdo neprohlašoval, že jsou psychopati.

Vzal jsem jí vcelku něžně do rukou, pohladil jí, a když zavrněla, zakroutil jsem jí krkem. Rychle, bez výčitek a lítosti. Křup. Prostě jsem jí neměl rád. Stejně jako fotra. Tečka. Vobojí mi vydrželo dodnes, což sice není vomluva, ale zase to ukazuje, že jsem stálej charakter. Kočky a fotra nesnáším furt.

Samozřejmě, že na mě po pár hodinách uhodil. I mě. Jak jinak taky. Jenže já nahodil nechápavej výraz a slova: „My máme kočku?“ vycházejícíma z udivený tváře, jsem ho úplně vodzbrojil. A navíc jsem u něj jako bonus poprvý spatřil vejraz, kterej by se snad dal nazvat i láskou. Pochopitelně, že ne ke mně. To už vám asi došlo. Zmateně vycouval z mýho pokoje a dlouho do noci se vokolím neslo další čičí. Bylo to moje první vítězství. Vopojnej pocit. Určitě si to někdy zopakuju.

Jistěže fotr venku pobíhal naprosto zbytečně. To by musel bejt zasraný kočičí médium, aby něco našel. Slovy kriminalisty: tělo se nikdy nenašlo. Aby taky jo. Ten králík na smetaně se sám nesežral. Ale tohle mu vmetu do tváře jindy. Zmrd plešatej. Sežral vlastní kočku a pak jí šel s plným břichem hledat. V životě jsem se tak nenasmál.

A tak to šlo dál a dál, ránu za ránou. Až do tý doby, než mě zmlátil tak, že jsem musel do špitálu. Sanitku zavolala máma a hned jak mě vodvezli, dostala i vona svůj díl, protože se mu vopovážila říct, že to přehání.

Když jsem se vrátil z nemocnice, viděl jsem stále ještě stopy po bití v její tváři. Ten chlap si to u mě fakt sbírá. A to pro mě byla poslední kapka. Vlastně předposlední.

Proč? Protože jsem si taky konečně prohlíd svůj upravenej ksicht. Ve špitálu jsem na to neměl vodvahu. A upřímně? Kdybych věděl, co čeká mý ubohý, potměšilý voči, nenašel bych asi vodvahu nikdy. Jenže zvědavost nenakrmíš vodmítáním. Čili zbejvá votázka. Zrzadlo, zrcadlo, kdo je na světě největší maska?

Nebyl to moc hezkej pohled. Už dřív jsem měl ksicht samou jizvu po různých bitkách s fotrem i s jinejma násilníkama. To je fakt hned. Přerostlej nehet, prstýnek s kamenem, přezka vod pásku, hřebík v lati, kámen, nůžky, papír. Něco se zahojí beze stop, něco už ne. Ale jizvy vem čert. Ty prej chlapa zdobí. Horší byla ta sanice.

Jako voni vám to doktoři uvnitř nějak sflikujou, dokonce tak dobře, že se můžete bez problémů i nažrat, ale z venku to žádná hitparáda nebyla. Něco jako když se promáčkne vopak. Funkci to plní, ale koukat se na to nechcete. Teda ne, že bych si na vzhledu nějak upjatě zakládal, ale tohle volalo do nebes. A po vodplatě. S Bárrou Basikovou si asi Souměrnou nezazpívám, ale to neznamená, že budu jedinej.

Zdálo se, že papínek konečně vobjevil mojí slabinu. Jsem narcis. Ale to kurva šlápnul do sršního hnízda. Bylo na čase ukázat mu, jak jsem dovopravdy poškozenej. Jeho vinou, pěkně prosím. V nemocnici na

všech těch rentgenech, který jsem absolvoval, zjistili, že mi nefunguje část mozku.

Klid. Neslintam, mluvím celkem plynule. Jenom mi prej nefunguje empatický centrum, díky čemuž špatně rozeznávám dobrý vod zlýho. Hypofýza, hypotalamus, a ještě nějaký další koně. Latinský řečičky. Ale já mam latinu rád. Je to mrtvej jazyk, takže bez práce, vyřízeno. Jsou to samozřejmě kecý. Já moc dobře vim, co je dobrý a co špatný. Jenom je mi to nějak ve výsledku u prdele.

Rozeznávám jen co je dobrý a špatný pro mě. Zbytek musí jít stranou. Proč? Tak to vám prozradím zadarmo. Protože na světě neexistuje nic důležitějšího než jste vy. Jenže vod mala vás vychovávaj k votroctví. Naučí vás mluvit, chodit, pak vás pošlou do školy, a nakonec do práce, kde za čtyřicet let shnijete jak rajče. Pak vám za to daj nějaký ten šprdlík na nájem a jídlo. Ne všem to vyjde. Takže. Jsem já nějaký votrok? Nejsem. Co s tím udělám, abych tak nedopad? Cokoli. Správná vodpověď je cokoli. Nemáte na to? Tak šťastný hnití.

Možná teď nastává chvíle, udělat si v tom jasno. Jsem rozbitej, vo tom žádná. Ale nijak zvlášť se to neprojevuje. Jo, jsem trochu impulsivní, radši někomu vlepím facu, než bych mu třikrát vopakoval, ať přestane foukat do trumpety, ale nejsem žádný ychtyl.

Takže žádný sadistický kraviny. Když někoho napálím, je to proto, že mi něco proved nebo se na to chystal. Já mam rád svůj klid, mam jasné vytýčený cíle a nepotřebuju, aby mi někdo přehazoval výhybky, házel

klacky do drátů nebo se mi motal v cestě. Překážky je třeba odstranit, ale čistě a efektivně.

Privázat někoho na křeslo ve sklepě a pak do něj tejdén řezat jen tak, jenom proto, že můžete? Větší pitomost mě nenapadá. Takový lidi by měli zavírat do temnejch, špinavejch a studenejch cel a řezat do nich. Nebo od těch cel zahazovat klíče. Do kyseliny. Nebo hodit do kyseliny ty lidi. Že jsem radikální? No jo. A co navrhujete? Zašít je na patnáct let do kriminálu, pustit je na půlku za dobrý chování a počkat, až zase někoho rozřežou na kousky? Já vám garantuju, že jejich voběti a pozůstalí by s váma nesouhlasili.

A mně je to taky proti srsti. A vám by to bylo taky, kdyby se vás to nějak dotklo. Vono je totiž děsně jednoduchý bejt volnomyšlenkář a ignorovat cizí neštěstí. Jenže když vám pošťák přinese synáčka, poskládanýho do krabice ve stylu Otýlie Vranský, zaručuju vám, že změníte názor. A pokud ne, měli by si možná doktoři posvítit na vás. Páč to je taky určitá forma psychopatie.

Mně se zbytečný násilí přičí. Jasně, jsem násilník, ale musí to mít formu. Franta vás sere, Franta nadává, Franta dělá potíže. Franta dostane do držky, možná přijde vo nějakej ten zub. Ale nebudu mu řezat hnáty v kolenou a sledovat, jak se na těch krvavejch pahejlech plazí požárem vlastního domu. Uznejte, že to prostě není adekvátní. A toho bordelu kolem. Srát na takový kraviny.

A i kdyby Franta věděl něco, co by mi mohlo znepríjemnit život v momentě, kdy to někde vyžvaní,

udělám to jinak. Vopravdu nešetná pecka do hlavy nebo rychlý šmiknutí. Ani nebude vědět, že už tu není. Žádný děšení voběti, žádný rádoby chytrý kec, vodhalování šílencejch plánů na konec světa, udílení falešnejch nadějí. To je úchylárna a v tom já nejedu. Já totiž nejsem případ pro doktory. Ačkoliv zrovna teď se vo mně skoro perou.

Taky se mě všichni ty vzdělaný doktoři furt dokola vyptávali, jak se mi to stalo a jestli mě doma netýraj a takový ty kraviny. Nejdřív jsem hrdinně mlčel, protože s rozlámanou čelistí toho moc nepovyprávíte, ale pak jsem najel na standardní smyčku lží. Pády ze schodů, z vokna, bouračka, uvolněnej vokap, vysypaný kolečko s cihlama, zkrátka, co vám přinese slina na jazyk.

A voni jeden jako druhej jen příkyvovali, čmárali si poznámky a dělali, že tu úplně průsvitnou lež nevidí, protože by s tím bylo strašně moc zbytečného papírování, hnusný svědecký výpovědi u soudu, další byrokratický papírování, a víte, jak to je. Než za to naše ctihodný soudy někoho konečně zavřou, tak toho malýho chudinku umlátí. Vyvracet jim to rozhodně nebudu. Hraje to přece pro mě. A dokud je tomu tak, není důvod ke stížnostem.

A tenkrát mi to všechno došlo. Cejtím neskutečně krásnej pocit z toho, že lidi dostávají to, co skutečně chtěj. Vidím to někde za vočima načmáraný červeně a nemam klid, dokud tu výzvu nesplním. A tyhle študovaný lidi chtěli slyšet, že to byla zcela určitě nehoda, protože

nikdo nechce poslat zpátky domu malýho kluka, kterýho před pár tejdnama fotřík málem přizabil.

No a tak sem se po nějakym čase zase vrátil domu. Ale to už jsem měl připravenej plán. Protože mít plán je to nejdůležitější. Bez plánu se všechno vysere. Teda jako vono se to všechno může vysrat i s plánem, ale proto máte plán záložní. Jak říkam. Plány jsou fakt důležitý.

Takže jsem první tři dny po návratu hrál zlomenýho chlapečka, kterej konečně pochopil, kde je jeho místo, teda u fotrovo nohy, připravenej k aportu. A třetí noc, krátce před svítáním, jsem vnitřního Mirka Dušina poslal do prdele, došel si do kuchyně pro dranzírák a vydal se do garáže. A pak, dokonale vyzbrojen zbraněma zákeřnýho ničení, jsem spěchal za opileckym chropotem.

Matka v ložnici nebyla, jako už několik posledních let. Co by tam taky hledala, kromě úplně vožralýho lampasáka, kterýmu už ani nestojí pták a v koutcích tý vožralý držky se mu sráží pивní pěna. Ani já tam pro sex nešel, ačkoli si dodnes myslim, že sem s nim tu noc vymrdal celkem slušně. Vobrovský znásilnění zbytnělýho ega.

Podle hlubokýho vrčení, ve který se chvílema měnil jeho nepravidelnej chropot, jsem poznal, že je krůček vod komatu. Tak vosum piv a flaška vodky. Vodhadem. Čili jsem opatrně vylez na postel, sed si vobkročmo na jeho vydulý břicho a přiložil mu kudlu nad levý voko. Kolenama jsem mu přimáčknul pazoury, aby mě nerušil při práci a zabořil špičku nože pod kůži na čele. Jen

něco v delíriu zabublal a pod kolenem jsem ucejtil tlak, jak se zřejmě snažil automaticky vodehnat svědivej pocit z tváře. No, neboj. Už to bude.

Nakonec se ten zmrd ale probral. Tipnul bych si, že bolestí. Když vtevřel voči a urovnal si, co se vlastně děje, byl jsem už u konce. Jeho ksicht byl nepravidelně rozdělenej řeznou ránou, která se táhla vod levýho vobočí, kolem kořene nosu, po celý jeho dýlce až k pravýmu koutku. Patrně ho probralo, když mu střenka zaskřípala na zubech. Je vám ho líto? Vaše věc. Když nechtěl na plastickou voperaci, neměl si brát anestetika a dráždit chirurga. Rozumíme si?

Vytřeštil chlastem zkalenej zrak, a když zaregistroval nůž v mojí ruce, pokusil se mě ze sebe shodit. Nepovedlo se mu to, ale já věděl hned, že se se svojí váhou neudržim dlouho. Proto jsem rychle šklubnul dranzírákem doprava a vo dva-tři centáky jsem mu rozšířil koutek. Už se v životě nenapije z lahváče, aby se u toho nepocintal. Pak jsem z něj se smíchem seskočil a prchnul skrz vtevřený dveře na chodbu. Pachatel na útěku.

Hned, co vopad jeho počáteční šok, šáh si na ten rozříznutej ksicht. Když vobjevil krev, vypustil neuvěřitelnou kadencí proud nadávek a vystartoval za mnou. A to byla chyba. Jeho, samozřejmě. Řev, kterej se následně vozval, mě donutil vtevřít dveře, za kterejma jsem příkrčenej a s kudlou v pracce čekal. Takže to klaplo. Vecpal jsem do ložnice hlavu, a když se naše pohledy setkaly, usmál jsem se na něj.

„Dobrý, ne?“ vypustil jsem koutkem huby a v mejch vočích se vobjevil pohled nasranýho bojovýho čokla. Takovej ten nazelenalej záblesk. Ten, co vidíte vteřinu před kousnutim. A zatím fotrovo kotník trčel v pytlácký nášlapný pasti. Díky, dědo. Konečně po letech v garáži našla uplatnění. Ten už si nezatančuje. Postavil sem se, pohledem zhodnotil jeho bezvýhodnou situaci a hodil si nožem v ruce, přičemž jsem dodal: „A teď si představ, že ta hrůza nikdy neskončí. Bezva pocit, že jo?“

Byl to samozřejmě hodně vošklivej vomyl. Skončilo to děsně rychle. Člověk se pořád učí. Fešák Hubert se za pár dní vrátil ze špitálu zaštopovanej jak starý fusekle, zatímco mě si vyzvedla dvojka cajtů. Tudíž se mi začala rýsovat trnitá cesta přes různý zajímavý vyšetření až do pastřáku.

Fotr stál před našim hnusnym barákem s vopadanou fasádou, hrdinsky ignoroval matčin pláč a vopíral se vo nafasovaný berle jako vo kapitánskej můstek. Když mě vedli vokolo něj, zastavil jsem se. Cajti mě nechali. To je jedna z výhod, když jste pro stát ještě dítě. Všichni vás tak nějak bezdůvodně pardónujou. Byla by nebetyčná píčovina takovou péčí vopovrhnout. No ne?

Voják se nikdy nevzdá. Voják nežaluje. Voják se všemu staví čelem a tresty za svý prohřešky snáší s pokorou...Kolikrát jsem tyhle kecy vod fotra slyšel, když mi udílel nějakěj trest. Byly to ale jedny z mála jeho slov, který dávaly smysl.

Jenže ty nejsi voják! Toj sem mu chtěl vpálit do ksichtu se zbrusu novým rozštěpem. A taky, že je vobyčejnej užalovanej sráč. To já jsem ho nikdy neprásk. Jenže já nejsem holčička. Tohle všechno jsem na něj chtěl vyblejt a flusnout mu na hrud'. Asi by mě za to přetáh tou berlou, a fízlové by mě pak vodtáhli do auta. Jenže tohle všechno von určitě čekal. A mně se tolik chtělo mu ublížit. Skutečně ublížit. Nasrat ho, vytočit a urazit v jedný větě. A tak jsem jí řek. Samozřejmě, že ne hned. Nejdřív bylo třeba ta'uldu trochu zahřát, takže jsem se k němu naklonil, jako kdybych ho chtěl láskyplně vobejmout před vodjezdem na pionýrák a zašeptal jsem mu do ucha: „Bud' hodnej, nebo se zase uvidíme.“

Poté jsem nahodil zkormoucenej výraz a vyrazil ze sebe hlasitý a dojemný: „Sbohem, Tatínku.“ To velký T na začátku bylo jasně slyšet. A byla to dobrá volba. Viděl jsem, jak maminka pobledla, zatímco tomu čerstvě rozpolcenýmu ksichtu naběhla červeň do tváří, že mu málem začaly krvácet štychy. Pak jsem kejvnul na orgána, jako že jsem hotovej a nechal se vodvýt do auta. Stačil jsem přitom zaregistrovat bráchovo napůl nenávistnej, napůl nechápavej pohled.

Vo bráchovi vám toho moc neřeknu. Je vo tři roky starší než já, narodil se plánovaně, ve správnej čas, správnýmu fotrovi a zřejmě i se správně vohnutou páteří. Měl, na co si vzpomněl, chodil s fotrem na fotbal, do práce, a přestože bylo vidět, že vo to, na rozdíl vode mě, moc nestojí, i na střelnici, kam měl papínek díky svý příslušnosti k armádě vcelku neomezenej přístup. Že

nebudeme kámoši, se rozhodlo v ten den, kdy mě ten zmrnd vyklopil z kočárku rovnou palicí na vobrubník. A pak že krev není voda a rodina je základ státu. No však na něj taky dojde. Trpělivost.

Dobře se učil, nezlobil, nevodmlouval a nadšeně plnil veškerý rozkazy, kterých se mu dostalo, protože nikdy neobsahovaly činnosti, jež byly obsahem rozkazů pro mě. Von nikdy neuklízěl, nikdy neštípal dříví na zimu, neshrabával listí a nevodklízěl sníh. Nikdy nepucoval auto, kterým jsme beztak nikam nejezdili, protože benzín byl dražší než pivo, a to by bylo plejtvání, protože nás všude může hodit služební GAZ. Teda všude ne, ale fotrovi to stačilo.

Nikdy jsem si s ním jako s bráchou nerozuměl. Nevadilo mi, že s fotrem tráví víc času. Nežárlil jsem. Ani na něj, ani na fotra. Navopak. Čas, kdy byli ty dva spolu, se vobvykle fotr nestaral vo mě. A to mi vyhovovalo. Dokonce ani nemůžu říct, že bych bráchu neměl rád. Já netuším, jak to maj mezi sebou jiný sourozenci, ale já vo tom svym můžu říct akorát to, že tady byl. A abych mu nekřivdil, byly i dny, kdy mi nevadil. Asi tři. A to není málo.

Nikdy jsme nedělali nic společně, pokud nám to fotr nenařídil. Dvě samostatný jednotky pod jednou střechou. Dokonalejší synáček a ten nepovedenější, nemanželský zmetek. Dokonce ani ve škole většina lidí nevěděla, že jsme sourozenci. A vlastně jsme ani nebyli. Furt zapomínám, že jsem zplozenec hříchu. Tak na co si tady vlastně stěžuju, že jo?

Vobyčejně jsme spolu vůbec nemluvili, ale tenkrát, když mě vodváželi, jsem to porušil. Když jsem ho míjel, podíval jsem se mu přímo do vočí. Řek jsem mu jenom dvě věty. „Jestli se mámě zase něco stane, bude to už jen tvoje vina. Sbohem, sráči.“

Pak se za mnou zabouchly dveře a vůz do stanice Zkurvenej Pašťák se rozjel.

„Šlápni na to, formane,“ utrousil jsem k řidiči, což mi vyneslo káravej pohled ve zpětnym zrcátku. Ale nikdo mě nefláknul po držce, jak jsem čekal. Zdá se, že některý policajti nemaj v hlavách úplně nasráno.

